

Wild West Vlissingen

Lilian Ferru



uitgeverijdevrijheid.nl

Wild West Vlissingen

© Lilian Ferru

2 September 2025

Grafisch ontwerp cover:

Martien Kooy, mkdesign-it.nl

Dit is een uitgave van:

Uitgeverij de Vrijheid

Uitgeverijdevrijheid.nl

Ook verschenen van Lilian Ferru:

'Jij bent een Wonder' (niet meer verkrijgbaar)

'Liefde kijkt naar Liefde' (uitverkocht)

'Eén met de Bron'

'Aanraking' (korte roman)

'Leven met het Licht aan'

'Voorbij de Horizon'

'Licht op genezing.'

'Laten we dansen'

'De man die uit zijn hersenen zakte'

'Voorbij alle verhalen'

'Moederliefde, het sprookje doorzien'

jijbenteenwonder.nl

Sommige namen zijn gefingeerd.

Wie de schoen past, trekt 'm aan...

ISBN: 9789083547114

Nur code: 278

Voor Paul

Ik zegen de wereld, want ik zegen mezelf

Voorwoord

Het is 25 mei, 2023. De dag dat ik, samen met vriendin Ineke, de huissleutel in ontvangst neem. Het is mijn verjaardag. Wat een geschenk is dit bankgebouw uit de jaren dertig, op nog geen honderd meter van de zee en midden in het centrum van Vlissingen. Dat we hier zijn aanbeland, is niets minder dan een mirakel.

Ik kan me altijd verbazen over hoe alles met alles verbonden is. Hoe perfect het universum werkt en hoe je geen flauw benul hebt van de grote impact van de kleine dingen die gebeuren. Toen mijn man Paul, in 2010, getroffen werd door een beroerte had ik geen idee dat ik nu, in 2025, een boek zou schrijven over wat ik meemaak in Vlissingen. Hoe dit is gegaan zal nog duidelijk worden.

Paul

Maar eerst wil ik vertellen over Paul, want zonder hem zou ik nooit in Vlissingen zijn terechtgekomen. Dan had ik nooit Marieke gekend, de vorige bewoonster. Dan had ik ook nooit Ineke ontmoet, die voor een healing naar Heerlen kwam. Zonder Paul zou ik ergens anders zijn.

Paul en ik hadden een normaal leven, met werk, vakantie, uitjes, katten, sporten op de racefiets en onze spirituele belangstelling. Alles veranderde toen hij door een beroerte, een bijna- doodervaring had, met als gevolg halfzijdige verlamming en afasie, waardoor hij niet meer kon praten. Door de bijna- doodervaring, was zijn bewustzijn open. Hij straalde omdat hij kennis had van het universum en de Bron. Dat wist ik toen allemaal niet, omdat hij het me niet kon vertellen. De eerste jaren stonden vooral in het teken van revalidatie, weer overeind komen. Dat is gelukt.

Toen Paul sterker werd, ging ik hem vragen stellen. Ik wist dat er iets bijzonders met hem was. Ik dacht dat hij contact had met Engelen of Verrezen Meesters.

Uiteindelijk kwam ik erachter dat hij contact had met Galactische Lichtwezens en ontdekte ik dat hij, in samenwerking met hen, healings gaf. Dat begon toevallig bij een vriendin die enorme buikpijn had. Paul gebaarde dat ze moest gaan zitten. Toen gebeurde er iets magisch. Zijn Wezen kwam tevoorschijn, een en al stralend licht, majestueus en van een onwaarschijnlijke schoonheid. Hij sloot zijn ogen, we werden meegenomen, opgetild naar een andere dimensie, een plaats van alomvattende liefde. Daarna was de pijn over. Het nieuws verspreidde zich onder onze vrienden, die ook allemaal een healing wilden. Het sprak zich nog meer rond. Ik huurde zalen. Een aantal bijeenkomsten staat op YouTube.

Je hoeft het niet te geloven

Tijdens een healing werd je losgeweekt van de aardse hypnose en ontstond er ruimte om jezelf meer te voelen. Het goddelijk wezen dat je in werkelijkheid bent. Een healing ging ook altijd om de herinnering aan je onschuld, de heiligheid die je bent, de volmaaktheid en compleetheid van waaruit je bent geschapen. De herinnering aan de Bron is waar het om gaat. Dat is dan ook mijn 'state of mind'.

Vanuit de Bron leef en beweeg ik in volmaakte heiligheid. Dat is hoe ik het leven ervaar, waar ik ook ben.

Paul zei drie zinnen: 'Eén met de Bron en niets anders! Rustig aan! En: 'Dóór en dóór krachtig!' Daar moest ik het mee doen maar als je erover nadenkt, bevat dit alle wijsheid die we nodig hebben. Ondertussen beleefde ik zoveel intense momenten met hem, zoveel wonderen. Dan ga ik het niet eens hebben over ruimteschepen, over dat hij alle talen verstond, iemand totaal doorzag, over lichtwezens, de alomvattende kennis, want dit boek gaat over het dagelijkse leven in een stad als Vlissingen. Maar ik kan niets over mezelf vertellen, zonder Paul te benoemen. De man waar ik dertig jaar mee getrouwd ben geweest. Zonder hem zou ik niet weten wat ik nu weet. Dan zou ik niet meemaken wat ik hier meemaak.

Je hoeft het allemaal niet te geloven, hoor. Ik weet hoe maf dit klinkt. Ik heb er tien boeken over geschreven. Ik weet dat je denkt dat dit boek over Vlissingen gaat en dat is ook zo. Wil je begrijpen hoe ik naar de wereld kijk, dan is het goed om te weten waar ik vandaan kom. Wat je er ook van vindt, ik vertel waarheidsgetrouw over mijn ervaringen. Voor mij is elke ontmoeting een afspiegeling van de maatschappij. Ik vertel over het dagelijks leven, de verhalen en gesprekken. Ik ben nog redelijk nieuw in deze stad, daarom is alles een avontuur.

Achtergrond

Ik ben geboren en getogen in Zuid Limburg, in Heerlen. Mijn moeder is Nederlands, mijn vader is van Sardinië. Ik hou van het heuvelland, met glooiende weilanden, de koeien en schaapjes in de wei, maar ik hou ook van de zee. Die liefde heb ik meegekregen, omdat ik genetisch van een eiland afstam. De trekkracht van de zee heeft me vaker naar Zeeland gebracht. Ik heb nooit iets gehad met andere plekken in Nederland, zoals Scheveningen. Ik was vaak in Cadzand. Soms voor een dagje, dan reed ik heen en weer. De ene keer met mijn zus, dan met een vriendin en later vaker met Paul. Sardinië (Italië) is mijn vaderland. Heerlen is mijn moederstad. Zeeland is mijn tweede thuis in Nederland.

Heerlen is een mijnwerkersstad, die jarenlang in de Nederlandse top drie stond van de meest criminele steden. Ik heb heus wel het nodige gezien, ook in het uitgaansleven. Het gevaar kwam bij mij niet van buitenaf, maar van binnen uit, van de familie, met een schietpartij van de jaloerse minnaar van mijn moeder. Mijn vader heeft de kogel nauwelijks overleefd. Ik bedoel maar, ik ben niet opgegroeid op een bedje van rozen. Aan geweld geen gebrek.

Toen ik eenmaal getrouwd was met Paul, ging ik niet meer naar de discotheken. Wel naar festivals, zoals Pinkpop en soms dronken we een biertje in de kroeg. Hij had een baan als accountant en als leraar. Ik werkte toen in een kunstgalerie en studeerde aan de schrijversvakschool. Zo werd ik journaliste en schrijfster. Later runde ik een Spiritueel Café, waar ik lezingen organiseerde voor groot publiek op een sfeervolle locatie. Ik vond dat Heerlen wel wat meer licht kon gebruiken. Dat vind ik ook van Vlissingen. Het samenbrengen van mensen was en is, voor mij de manier om de verbinding aan te gaan. Ik heb altijd van Heerlen gehouden, toch zag ik het innerlijk als een schaduwplek.

Toen ik voor een populair weekblad artikelen schreef over spiritualiteit en gezondheid, inclusief de horoscoop, steeg mijn invloed. Het blad had een oplage van 1 miljoen. Mijn bereik was enorm. Om iets terug te doen voor de maatschappij, richtte ik het Angelfonds op. In mijn nieuwsbrieven doe ik verslag van wat ik meemaak en soms vraag ik om donaties als er iemand hulp nodig heeft. Met Kerstmis maak ik een ronde bij arme gezinnen, of ga ik naar de voedselbank. Dan geef ik mensen een envelop met geld, zomaar, zodat je het geloof in het goede nooit verliest. Soms is er ook een hele actie om iemand te steunen, dan vervullen we een hartenwens. Hoe dat gaat, zal ik nog vertellen als we bij het verhaal van Maria aankomen.

De link met Vlissingen

Je moet je voorstellen dat het ook voor mij, op z'n zachtst gezegd, bijzonder was wat ik met Paul meemaakte. Hij gaf healings, wat telkens een intense ervaring was, met visioenen, innerlijke beelden en sensaties in je lichaam.

Paul werd steeds bekender en zo werden we uitgenodigd door Marieke Meulenberg voor de opening van haar Lighthouse in Vlissingen. We waren al een aantal keer in deze stad geweest, waar ik een hotel boekte. Nu konden we overnachten in de sfeervolle B&B van Marieke. In samenwerking met haar, werd er geregeld een healing van Paul georganiseerd. Het zal ongeveer twee jaar later zijn, als Marieke haar huis gaat verkopen. We hebben toen serieus overwogen om te verhuizen naar Vlissingen. Dat is er niet van gekomen.

Ik zei wel vaker tegen Paul: 'Jij gaat weer praten, dan vertel je alles over het universum, de lichtwezens, wat jij weet en ziet en dan schrijf ik een boek. Dat wordt een bestseller en dan kopen we een huis in Vlissingen.'

Daar moest hij altijd om lachen, alsof hij iets wist waar ik nog geen idee van had.

Hoe dan ook, Marieke verkoopt haar huis en huurt een woning in het oude centrum in Vlissingen.

Paul wist het toen al

Ik maak een sprongetje in de tijd en sla een zijweg in. Het is 2020, het corona-gedoe begint. Ik wil al langer een kat en dan is er Bhagwan, een schattig katertje. Er komt een vrouwtje bij: Lisa. Als ze krols is, springt Bhagwan er bovenop met als gevolg een nestje van vijf. Twee poesjes houden we: Beauty en Holy. Eentje gaat naar een vriendin. Dan zijn er nog twee prachtige Lilac katertjes, die onafscheidelijk zijn. Ik stuur Marieke filmpjes. Ze smelt en het kan niet anders of Cosmo en Dio gaan naar haar, naar Vlissingen. Daar ben ik heel blij mee.

Het leven kabbelt verder. Nu we niet meer in de B&B van Marieke terecht kunnen, gaan we vaker naar Breskens, met onze vriendinnen Ineke en Marianne. Daar huren we een appartement in Port Scaldis. Dan varen we met de ferry naar Vlissingen en gaan de katjes bezoeken. Ik herinner me een dag, dat we bij Marieke de eerste keer op bezoek gingen in haar nieuwe woning. Er is een lange steile trap, zonder trapleuning, wat voor Paul een uitdaging was. We ondersteunden hem. Marianne en Ineke stonden een trede hoger, zodat hij zich aan hun armen kon vasthouden. Ik stond achter hem en tilde zijn been op, zodat hij die inspanning niet hoefde te leveren. Maar zonder een leuning blijft het moeilijk.

Paul zette zich af tegen de muur en schaafde zijn elleboog en hand. Ik herinner me nog mijn opluchting toen hij boven was. In de serre stond een gigantisch fitnessapparaat, waar hij zich ook nog eens doorheen moest wurmen. Het was afzien. Na dit avontuur waren we eindelijk op het terras. Marieke serveerde hapjes en een wijntje en wij knuffelden met de katjes, die even naar buiten mochten. Paul was bezorgd, geagiteerd, omdat de katjes zo over de daken konden ontsnappen. Dan maar weer terug naar binnen. Hij wist het al, waar ik toen nog geen flauw benul van had. Dat ik en Ineke hier ooit zouden wonen. Alleen al dit verhaal is een boek waard.